

Ανάσταση

Νύχτα του Απρίλη, του Μεγάλου Σαββάτου νύχτα! Αύριο ξημερώνει Πάσχα, Πάσχα Κυρίου, των Ελλήνων Πάσχα! Μεσάνυχτα. Ένα ανθρώπινο ποτάμι γεμίζει τους δρόμους, στριμώνχεται στις εκκλησιές, απλώνεται στα προαύλια. Χτες ήταν η θανή, ο θάνατος ο σταυρικός, ήταν το πάθος το μεγάλο, ήταν το δράμα και το κλάμα, ήταν το αργό, το λυπημένο καμπάνισμα, του θανάτου καμπάνισμα, καρδιοχτύπι του θανάτου...

Σήμερα κύλησε η βαριά η πέτρα, άνοιξε ο τάφος, κι ήταν η μεγάλη νίκη. Νίκησε η ζωή το θάνατο, άνοιξε ο δρόμος από το θάνατο ξανά προς τη ζωή... Όλοι καρτερούν. Συνάζονται στις εκκλησιές. Σιμώνει η ώρα. Άφωτες κι άφωνες οι εκκλησιές...

Κι άξαφνα μια φωνή ακούγεται, μια φωνή από μέσα από την εκκλησιά, από τα βάθη της εκκλησιάς, από τα άγια των αγίων, από τα βάθη των ψυχών, μια φωνή βαριά και μεγάλη, μια φωνή βροντερή κι όμως γλυκύτατη, και λέει:

— «Δεύτε λάβετε φως εκ του ανεσπέρου φωτός!»*

Και μια σπίθα μικρή άναψε μες στο σκοτάδι, μια σπίθα που πήδηξε φλόγα και φώτισε, κι από τη φλόγα αυτή σκόρπισαν στο άψε σβήσε χιλιάδες φλόγες, η μια μετά την άλλη, γοργά, απανωτά, μυριάδες φλόγες και χύθηκε το φως, έτσι σαν ποτάμι φωτερό, σαν ποτάμι λαμπερό, στις πολιτείας τις πλατείες και τα στενά, στου χωριού τις ρούγες* και στις δημοσιές, στα τρίστρατα και τα τετράστρατα της χώρας όλης. Μυριάδες φλογίτσες καίνε τώρα και χαίρονται και τρεμουλιάζουν κι αναπηδούνε. Ποτάμια γίνηκαν, από τούτες τις φλογίτσες, στα χέρια των

χριστιανών. Ένα ολόχρυσο ανθρώπινο ποτάμι γεμίζει τους δρόμους, γεμίζει τον τόπο, από την πρώτη χώρα ως το στερνό, το πιο απόμερο χωριό, από τις ρεματιές των βουνών ως τα κύματα της θάλασσας, ένα φεγγερό ποτάμι ανθρώπινο...

Πλημμύρισε φως η χώρα. Πλημμύρισαν φως οι ψυχές. «Υπέρ του καταξιοθήναι ημάς...»* βροντάει μια φωνή. Κι η χαρά ξεσπάει ολομεμιάς:

— Χριστός ανέστη εκ νεκρών!

— Χριστός ανέστη!

— Χριστός ανέστη!

Τ' αδέρφια φιλιούνται σταυρωτά κι όλοι οι χριστιανοί γίνονται αδέρφια εκείνη την ώρα.

— Χριστός ανέστη! ψέλνει ο παπάς.

— Χριστός ανέστη! τραγουδάει το παιδί.

— Χριστός ανέστη! ανακράζει ο μαραγκός κι ο χτίστης.

— Χριστός ανέστη! του χωραφιού οι εργάτες.

— Χριστός ανέστη! ο ναύτης κι ο ψαράς.

— Χριστός ανέστη! κι ο στοχαστής.

— Χριστός ανέστη! σημαίνουν τα καμπαναριά.

— Χριστός ανέστη! χτυπάει κι η βαριά καμπάνα.

Θανάσης Πετσάλης-Διομήδης, Ελληνικά διηγήματα με θέμα το Πάσχα, εκδ. Πατάκη, Αθήνα, 1995 (διασκευή)

* Δεύτε λάβετε φως εκ του ανεσπέρου φωτός: Ελάτε να πάρετε φως από το φως του Χριστού που δε δύνει ποτέ

* ρούγα: δρόμος ή πλατεία

* Υπέρ του καταξιοθήναι ημάς...: Ας παρακαλέσουμε να μας αξιώσει ο Θεός...

